

IĆI PRIČAJUĆI: OD *NOVELLINA* DO *DECAMERONA*

SAŽETAK

U srednjem vijeku nije bilo tehničke podjele na žanrove - teme i motivi prelazili su iz usmene predaje u umjetničku prozu i obratno. Situacija izvedbe, tj. ponuda pripovjedača i zahtjevi publike obično su u pripovijedanju odlučivali o prevlasti elementa predaje (legende) ili bajke.

Kao zbirka *Novellino* predstavlja pripovjednu *summu* istoka i zapada, narodnog i učenog, spajajući dvorski i trgovački svijet. *Novellino* zatvara razdoblje "slobodne i nekontrolirane cirkulacije" srednjovjekovnoga pripovijedanja i otvara razdoblje umjetničke obrade.

Boccaccio predstavlja, glede situacije izvedbe, zanimljiv pomak jer njegovi likovi funkcioniraju sami i kao pripovjedači i kao slušatelji, određujući teme i slijed pripovijedanja. Na mnogim primjerima autor slijedi prepletanje narodne i učene kulture u pripovijedanju, posebno se zadržavajući na putovanju kao normi srednjovjekovnoga društva, narativnoj konstanti i značajnoj metafori. Formula "novellando vagar" javlja se samo jednom u *Decameronu* (X 4, § 33), ali, više puta ponavljana na istančane načine, predstavlja izravnu svezu dviju djelatnosti - lutanja pripovijedajući ('vagar novellando') i pripovijedanja lutajući ('novellar vagando'), što je bio zbiljski obrazac života à *double face* dvorskog i trgovačkog svijeta u središnjim stoljećima srednjega vijeka, kojima pripadaju i *Novellino* i *Decameron*.